

U s n e s e n í

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karla Kosteckého a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a v právní věci žalobce **P.P.P.**, bytem xx, zastoupeného Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem se sídlem 1. máje 97, 460 01 Liberec 1, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2012, č. j. 12185/12-1500-505085,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2012, č. j. 12185/12-1500-505085, s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci s e v r a c í soudní poplatek ve výši 4 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem k rukám jeho zástupce Mgr. Davida Hejzlara, advokáta se sídlem 1. máje 97, 460 01 Liberec 1, do 15 dnů od právní moci tohoto usnesení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v České Lípě (dále jen „správce daně“) ze dne 5. 6. 2012, č. j. 117112/12/172940506489. Tímto prvostupňovým rozhodnutím vydaným podle § 221 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, správce daně stanovil výslednou cenu nemovitosti ve vlastnictví žalobce, ve věci daňové exekuce prodejem nemovitostí. Daňová exekuce prodejem nemovitostí byla nařízením exekučním příkazem správce daně ze dne 22. 6. 2011, č. j. 11582/11/172940506489, jež nabyl právní moci dne 16. 1. 2012, poté co Finanční ředitelství v Ústí nad Labem exekuční příkaz potvrdilo.

Protože s účinností od 1. 1. 2013, v souvislosti se zákonem č. 456/2011Sb., o finanční správě České republiky, přešla působnost Finančního ředitelství v Ústí nad Labem na Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně, jednal soud od zmíněného okamžiku s posledně označeným státním orgánem finanční správy jako se žalovaným, v souladu s ustanovením § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Z koncepce soudního řádu správního vyplývá, že soud ve správním soudnictví nepřezkoumává každé rozhodnutí správního orgánu. Tzv. kompetenční výluky, tedy případy, kdy jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny určité úkony správního orgánu, jsou stanoveny v ust. § 70 s. ř. s., přičemž pod písm. a) je uvedeno, že ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími (ve smyslu § 65 odst. 1

s. ř. s.). Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu nepřipustná, domáhá – li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Nepřipustný návrh soud dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením odmítne.

V souzeném případě se žalobce domáhal soudního přezkumu rozhodnutí orgánu finanční správy o určení výsledné ceny nemovitosti v průběhu pravomocně nařízené daňové exekuce prodejem nemovitostí, vydaného podle § 221 odst. 4 daňového řádu.

Povahou tohoto úkonu správce daně se již zabýval Nejvyšší správní soud, v rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Afs 86/2008-45, www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že rozhodnutí správce daně o určení výsledné ceny nemovitosti, které správce daně vydává v průběhu daňové exekuce prodejem nemovitosti a na jehož základě stanoví nejnižší podání v dražbě, není rozhodnutím, kterým se ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. zakládá, mění nebo závazně určuje veřejné subjektivní právo povinného. Nejvyšší správní soud v cit. rozsudku přímo uvedl:

„Jak správně uvedl žalovaný, výsledná cena nemovitostí určená v rozhodnutí vydaném podle § 336a odst. 1 o. s. ř. není ničím definitivním; jde pouze o údaj, na jehož základě se stanoví nejnižší podání, které mohou dražitelé po zahájení dražebního jednání učinit. To, za jakou cenu bude nakonec nemovitost vydražena, není předurčeno rozhodnutím správce daně: je jen na dražitelích, kolik ve svých podáních za draženou nemovitost nabídnou (přičemž nemohou nabídnout méně než dvě třetiny výsledné ceny – srov. § 336e odst. 1 o. s. ř.). Žalobce nemůže dojít žádné újmy na svém vlastnickém právu tím, že správce daně určil výslednou cenu (a z ní odvozené nejnižší podání) v částce nižší, než na jakou si žalobce sám svou nemovitost cení. Pokud totiž i dražebníci budou sdílet žalobcův náhled na hodnotu nemovitosti, jejich podání tomu budou odpovídat a nesetrvají u částky určené správcem daně.

Není proto zřejmé, v čem žalobce spatřuje zásah veřejné moci do jeho vlastnického práva. Správce daně svým rozhodnutím o určení výsledné ceny nemovitostí do žalobcova vlastnického práva nijak nezasáhl v tom smyslu, že by ho založil, zrušil, změnil jeho obsah nebo tento obsah závazně určil, jak to žádá § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobcovo vlastnické právo bylo dotčeno v první řadě platebním výměrem, jímž mu správce daně vyměřil (případně dodatečně vyměřil) dlužnou daň, a poté exekučním příkazem, který uložil žalobci povinnost strpět prodej svých nemovitostí k uspokojení pohledávky správce daně. Samotný průběh exekuce pak do žalobcova vlastnického práva (a ostatně ani do žádného jiného základního či veřejného subjektivního práva) nezasahuje: jeho právní postavení se nemění jednotlivými úkony v průběhu exekuce, jakými jsou právě rozhodnutí o určení výsledné ceny nemovitosti podle § 336a o. s. ř. nebo třeba rozhodnutí o nařízení dražebního jednání (dražební vyhláška) podle § 336b o. s. ř.“

Závěry zde uvedené jsou aplikovatelné i po nabytí účinnosti daňového řádu, jehož ustanovení § 221 upravuje postup správce daně při určení výsledné ceny nemovitostí po nařízení daňové exekuce prodejem nemovitosti shodně jako v případě, kdy byl správce daně povinen postupovat přiměřeně podle shora uvedených ustanovení o. s. ř..

Lze tak uzavřít tím, že rozhodnutí o určení výsledné ceny nemovitosti vydané správcem daně podle § 221 odst. 4 daňového řádu v průběhu nařízené daňové exekuce, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a soud žalobu proti takovému úkonu správce daně odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) a § 68 písm. e) s. ř. s.

Protože byla žaloba odmítnuta, nebylo na místě rozhodovat o podaném návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

V souladu s § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žaloba byla odmítnuta.

Soudní poplatek ve výši 4 000 Kč, který byl žalobcem zaplacen, soud vrátí z účtu soudu v souladu s § 10 odst. 3 věta poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, bylo-li rozhodnuto o odmítnutí návrhu před prvním jednáním soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 1. února 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kohútová